

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se reuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Apelul către popoarele lumii

În zilele de 18—19 ianuarie a. c. a avut loc la Viena sesiunea lărgită a Biroului Consiliului Mondial al Păcii. Sesiunea aceasta este de o însemnătate excepțională în lupta popoarelor pentru apărarea păcii, atât pentru hotărârile luate, cât și pentru urmările acestor hotărâri. Hotărârile luate prezintă situația internațională actuală, arată primejdii principale ce amenință pacea și viața popoarelor și cheamă popoarele la luptă pentru înlăturarea acestor primejdii, pentru consolidarea păcii. Cel dintâi document adoptat este: „Declarația Consiliului Mondial al Păcii”. Declarația precizează că două sunt primejdiile „care planează asupra popoarelor: primejdia remilitarizării Germaniei și hotărârile adoptate pentru a pregăti și justifica un război atomic”. „Aceste hotărâri au drept scop să legalizeze războiul atomic, care a și fost condamnat de conștiința omenirii și de dreptul internațional, și să convingă opinia publică de necesitatea unui asemenea război. Ele pot duce la declanșarea unui război atomic în Asia și în Europa. Ele crează de pe acum o astfel de primejdie pentru țările din toate continentele”. Remilitarizarea Germaniei și legalizarea războiului atomic „sunt roadele politicii bazate pe scindarea lumii în două blocuri, pe orientarea către poziții de forță, pe folosirea războiului ca mijloc de rezolvare a divergențelor internaționale”.

Dar acțiunile coordonate ale popoarelor pot pune capăt politicii blocurilor, pot obliga guvernele să treacă la tratative, la dezarmare și la folosirea energiei atomice exclusiv în scopuri pașnice. Problema e ca înlăturând distrugerea și mizeria, pe care războiul atomic le-ar aduce cu sine, să se asigure tuturor popoarelor independența și dreptul la dezvoltarea resurselor lor proprii, pentru ca toate împreună să pășească pe calea securității și propășirii. În acest scop Biroul Consiliului Mondial al Păcii a lansat Apelul pentru continuarea luptei împotriva remilitarizării Germaniei și Apelul pentru organizarea unei largi campanii împotriva armei atomice și a convocat pentru 22 mai 1955 la Helsinki o mare adunare mondială a reprezentanților forțelor iubitoare de pace din toate țările.

Al doilea document al sesiunii dela

Viena este „Apelul către popoarele Europei”, în care se face chemare către „bărbații și femeile din toate țările să depună toate eforturile, să-și manifeste întreaga hotărâre și întregul lor curaj pentru a zădărnici ratificarea și aplicarea tratatelor dela Londra și Paris. Consiliul Mondial al Păcii cheamă bărbații și femeile, care au dus o luptă eroică împotriva reînarmării Germaniei, precum și pe toți cari încep să-și dea seama de primejdia care se apropie să-și unească și să-și sporească eforturile pentru a împiedeca reînvierea militarismului german și a asigura securitatea Europei cu participarea unei Germanii iubitoare de pace. Cu ajutorul tuturor popoarelor, Europa nu va admite crearea unui nou Wehrmacht”.

Al treilea document de o însemnătate excepțională este „Apelul către popoarele lumii”, care are următorul cuprins:

„În prezent anumite guverne se pregătesc să declanșeze un război atomic. Ele vor să convingă popoarele de inevitabilitatea acestuia.

Folosirea armei atomice ar duce la un război de exterminare.

Declarăm că guvernul care va declanșui războiul atomic va pierde încrederea poporului său și va fi condamnat de toate popoarele.

Ne ridicăm împotriva acelor care pregătesc războiul atomic.

Cerem distrugerea în toate țările a stocurilor de arme atomice și încetarea imediată a producției acestora”.

Sute de milioane de semnături se vor așterne sub acest Apel, căci el corespunde voinței hotărâte a popoarelor de a nu îngădui declanșarea unui război atomic. Popoarele vor ca energia atomică să fie folosită în scopuri pașnice, să contribuie la progresul material și spiritual al omenirii, nu la distrugerea civilizației și a milioane de vieți omenești. Campania de semnături pe „Apelul către popoarele lumii” va mobiliza popoarele la lupta hotărâtă împotriva celor care pregătesc un război atomic și va ridica stavilă de netrecut în fața uneltirilor lor.

Poporul nostru aprobă întru totul documentele Biroului Consiliului Mondial al Păcii. El se pronunță cu fermitate împotriva războiului atomic. Bucurîn-

Continuare în pag. 2

Consfătuirea interconfesională din Sibiu

Luni, 20 decembrie 1954, a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu, o consfătuire interconfesională, la care au participat consilierii arhiepiscopesci, protopopii din Arhiepiscopia noastră, preoții ortodocși din raionul Sibiu, reprezentanții celorlalte culte din regiunea Stalin și din raionul Sibiu, profesorii și studenții Institutului Teologic ș. a.

După ce corul studenților intonează imnul: „Pe pământ pace, între oameni bunăvoire”, se formează prezidiul consfătuirii din: I. P. S. nostru mitropolit Nicolae, d. episcop ev. luth. Fr. Müller, prot. ref. Naghy J., prot. rom. cat. Gr. Carabeș, P. C. vicar Tr. Belasçu, prot. unitarian St. Mikloș, P. C. rector S. Vlad, reprezentantul cultului mozaic H. Weiss, preș. cultului adventist St. Nallesc, preș. com. baptiste germane Gh. Teutsch.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, mulțumește celor prezenți pentru că au venit în număr așa de mare, dă cuvântul P. C. prot. vicar Tr. Belasçu, care dezvoltă teza: „Pentru pace și securitate în Europa”. P. C. Sa prezintă într-o amplă expunere, evoluția situației internaționale, desfășurarea conferinței dela Moscova, insistând asupra Declarației cu care s-au încheiat debaterile Conferinței. Din toate aceste elemente, rezultă:

1. Că acordurile dela Londra și Paris duc la reînvierea militarismului german, creind un bloc militar agresiv, care urmărește declanșarea unui război mondial.

2. Că singura soluție a problemei păcii și securității popoarelor europene este încheierea unui tratat general de securitate colectivă, la care să participe toate statele din Europa, inclusiv R. D. Germană și Germania Occidentală.

3. Că singura rezolvare justă a problemei germane este înlăturarea militarismului revanșard și agresiv și crearea unei Germanii unite democratice și pașnice.

Conferința dela Moscova a chemat popoarele la luptă împotriva ratificării acordurilor dela Paris, împotriva reînvierii militarismului german. Dar totdeauna participanții la Conferință au precizat că în cazul ratificării acordurilor dela Paris, țările democratice și iubitoare de pace vor lua măsuri pentru întărirea apărării lor și pentru a da o lovitură zdrobitoare oricărui agresor care ar îndrăzni să declanșeze un nou război mondial.

Hotărârile Conferinței dela Moscova au avut un ecou imens în toate țările, nu numai în Răsărit ci și în Apus. Popoarele luptă cu îndârjire pentru spulberarea planurilor ațâțărilor la război și pentru rezolvarea problemei

Continuare în pag. 2

Consfătuirea interconfesională din Sibiu

Urmare din pag. 1

germane și a celorlalte probleme prin tratative pe calea păcii și a unei înțelegeri.

„Biserica ortodoxă română din Republica Populară și celelalte culte au primit cu entuziasm și încredere deplină, hotărârile și declarația comună adoptată de Conferința țărilor europene dela Moscova și sprijină activ propunerea pactului de securitate colectivă europeană alăturându-se și luptând cu hotărâre, prin toți deservenții cultelor, împotriva remilitarizării Germaniei occidentale și ratificării acordurilor dela Paris, pentru înlăturarea unui nou război mondial.

Culte religioase din Republica Populară Română, prin slujitorii lor, vor căuta să popularizeze hotărârile Conferinței dela Moscova dela om la om, pentru a pătrunde pînă în cele mai îndepărtate comune și sate ale Patriei noastre, arătând credincioșilor marea primejdie ce ne-ar paște dacă remilitarizarea Germaniei occidentale ar deveni un fapt împlinit.

Alături de popoarele europene care și-au exprimat voința lor de neînfrînt, la Conferința dela Moscova, de a apăra pacea, noi pășim hotărît, fără ezitare, pentru apărarea păcii. Și dacă mina rea care vrea să aprindă lumea și s-o înece în sînge, scrum și ruini, nu va putea fi oprită, noi vom ști să ne facem deplin datoria aducînd toate sacrificiile cerute de apărarea patriei noastre scumpe Republica Populară Română și de combaterea energică și fățișă a celor atinși de molima belicizmului.

Ne vom opune cu toate puterile noastre oricărui război de agresiune, în numele dreptății și păcii, în numele celor mai superioare considerente morale și umanitare.

În acest sens, îi vom lămuri, și-i vom pregăti pe păstorii noștri. Știm că dreptatea, e cu noi, nu cu cei ce vor război.

„Cu acest gînd și cu această dorință ple-

Apelul către popoarele lumii

Urmare din pag. 1

du-se de ajutorul tehnico-științific și de producție în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice, ajutor pe care ni-l acordă cu mărinimie Uniunea Sovietică, poporul nostru va lupta pentru interzicerea armelor atomice și pentru folosirea energiei atomice în interesul progresului omenirii și al prosperității țării noastre. Campania pentru semnături pe „Apelul către popoarele lumii”, devine astfel un mijloc de intensificare a luptei pentru pace, de sporire a eforturilor tuturor în munca și în lupta pentru întărirea patriei, a ridicării nivelului de trai și cultural al celor ce muncesc.

Preoțimea noastră este îndrumată să popularizeze între credincioși documentele sesiunii Biroului Consiliului Mondial al Păcii. Ea trebuie să facă din fiecare credincios un luptător activ pentru pace. Nu trebuie să existe nici un preot și nici un credincios, care să nu-și fi pus semnătura pe „Apelul către popoarele lumii” și care să nu aducă partea sa de muncă și de luptă pentru pace, pentru întărirea patriei, pentru înlăturarea unui război atomic. În felul acesta ei își vor împlini datoria creștinească de a fi făcători de pace și datoria cetățenească de a munci pentru propășirea patriei și pentru binele omenirii. Să mergem înainte alături de sutele de milioane de luptători pentru pace! Forțele păcii sunt mai puternice decît forțele războiului. Popoarele iubitoare de pace vor birui!

căm la locul nostru de muncă și mai hotărît de a apăra pacea”, sunt cuvintele cu care P. C. prot. vicar Tr. Belasçu își încheie expunerea.

Luînd cuvîntul în numele Bisericii ev. luterane, d. episcop Fr. Müller a făcut următoarea declarație:

Baza vieții creștine fiind iubirea aproapei, omul creștin sprijină, unde poate, năzuințele spre pace, îndemnat de credința sa. Căci iubirea aproapei este alterată, unde oameniiucid. Deaceia Biserica Evanghelică C. A. din Republica Populară Română a aderat dela început la mișcarea pentru pace, ascultînd de povătuirile, date de mine și sprijinite de toți responsabili Bisericii noastre. Credincioșii ei se dedau la munca cît de conștiințioasă pe toate tărîmurile, contribuînd cu aceasta la eforturile de propășire a Republicii Populare Române. Preoții noștri povățuesc pe credincioșii lor în consecință și conlucrează cu comitetele pentru apărarea păcii.

Noi evanghelicii ne lăsăm îndrumați în toate privințele de călăuză Bibliei, care ne obligă la supunere față de orînduirea de Stat, sub a căruia obladuire trăim (Rom. 13, 1). De aceea, ne bucurăm, că Guvernul Republicii Populare Române a aderat dela început la mișcarea pentru pace. Participarea delegației Guvernului nostru la consfătuirea din Moscova, împreună cu reprezentanții țărilor europene, în vederea apărării păcii atît în Europa, cît și în lumea întreagă, ne întărește speranța, că se va putea asigura pacea, evitîndu-se catastrofa unui al treilea război mondial. Aducîndu-ne aminte, că numărul morților în al doilea război mondial s-a întreit față de cel din al primului război mondial și tinînd seamă de evoluția nemaipomenită a armelor de distrugere în masă, știm, că consecința unui nou război ar fi un adevărat cataclism.

Astfel rugăm Guvernul Patriei noastre, să binevoiască a se folosi de toate posibilitățile pentru asigurarea păcii, asigurîndu-l că va fi urmat, în modul cel mai loial, de credincioșii Bisericii noastre,

Trăiască pacea”.

La discuții,

au participat reprezentanții tuturor cultelor din regiunea Stalin.

Pr. Prot. A. Radu declară că preoțimea ort. din protopopiatul Sibiu își însușește întru totul hotărârile istorice ale Conferinței dela Moscova. Nimeni nu poate aproba reinvierea militarismului german, care a pustiit de două ori Europa și țara noastră. Sărbătoarea Crăciunului ne cheamă să intensificăm lupta pentru pace. Pornim la luptă cu convingerea fermă că lagărul păcii este neînvins, că popoarele vor duce la biruință cauza păcii mondiale.

D. prot. reformat I. Nagy, face apel pentru luptă activă pentru pace. Să adăugăm la predică, munca și activitatea neobosită pentru cauza păcii, ca astfel cîntecul îngerilor din Betleem să devină o realitate: „pe pămînt pace”.

Pr. Prot. rom. cat. Gr. Carabet (în limba maghiară) arată că în Ardeal trăesc la un loc romîni, unguri, germani — de confesiuni deosebite — care toți muncesc pentru o viață mai bună. Poporul vrea pace. Noi, slujitorii altarelor, trebuie să fim alături de popor. Ca preoți vrem să trăim, vrem să muncim și să ne dăm viața pentru pace, dacă va fi nevoie.

Pr. Prot. I. Man (Tg. Mureș), declară în numele preoțimii ortodoxe din Regiunea Autonomă Maghiară: „Noi vrem ceea ce vrea omenirea: pace”. — Preoțimea și credincioșii se identifică cu hotărârile sesiunii dela Stockholm a Consiliului Mondial al Păcii și cu Declarația Conferinței dela Moscova. Noi vom lupta ca pe pămînt să se instăpîneasă pacea, pentru fericirea și bunăstarea tuturor.

Dr. prot. unitarian St. Mikloș (în limba maghiară) arată că Hotărârile dela Moscova ne cheamă la intensificarea luptei pentru pace. Pace se poate stabili prin tratative, prin muncă și lucrare constructivă, nu prin amenințări cu bomba atomică. Crăciunul ne îndeamnă să muncim și să luptăm pentru pace, pentru viață, pentru fericire.

Pr. Prof. S. Cindea, spune că Declarația Conferinței dela Moscova este actul istoric care trebuie să pătrundă în toate inimile de pe întreg globul pămîntesc. Dacă însă țările iubitoare de pace fac apel la înțelegerea pașnică, aceasta nu o fac din slăbiciune, ci din conștiința că un nou război ar aduce suferințe foarte mari și că pacea singură este creatoare a fericirii și bine-stării generale. Poporul sovietic a făcut dovada puterii sale și a capacității lui de jertfă în războiul trecut. El este mai puternic azi decît atunci. Lagărul democrației este invincibil.

Chemarea pentru pace se împletește acum cu cîntarea îngerilor din Betleem. Și cerul și pămîntul doresc pacea. De aceea popoarele iubitoare de pace sunt de nebiruit. Și dacă știm să luptăm pentru pace, vom ști — în caz de nevoie — să luptăm și pentru apărarea patriei și a păcii cu hotărârea neclintită de a birui.

D. Nailescu, (adv. de ziua a 7-a) își ia angajamentul de a face tot ce e posibil, de a contribui cu toate puterile la îndrumarea credincioșilor pe linia luptei pentru pace și pentru realizarea Hotărîrilor Conferinței dela Moscova.

Pr. Prot. T. Brumboiu (Făgăraș), declară că e nevoie să ne înzecim puterile în lupta pentru apărarea păcii, să facem din fiecare credincios un luptător activ pentru pace, să apărăm pacea prin muncă și luptă dirză. Lagărul păcii este invincibil, pentru că luptă pentru o cauză dreaptă.

D. Prot. ev. luth. Schön (Or. Stalin), spune că pentru un preot vina cea mai mare ar fi aceea de a nu face tot ceea ce poate pentru cauza păcii. Să nu luptăm numai cu cuvîntul, ci și cu fapta. Ne vom pune toate forțele în slujba păcii.

D. Gh. Teutsch (baptist-german), arată că propoveditorul evangheliei lui Hristos este printre cei dintîi chemat să fie luptător pentru pace căci Hristos ne-a chemat să fim făcători de pace.

E o datorie pentru fiecare creștin de a lupta pentru pace. Citește apoi moțiunea adoptată de adunarea generală a comunităților baptiste germane din R.P.R. (ținută la Sibiu în 19 decembrie 1954), în care se solidarizează cu hotărârile Conferinței dela Moscova și protestează contra remilitarizării Germaniei occidentale.

D. H. Weiss (cult. mozaic) spune că pacea universală este idealul profeților V. Testament. Pentru acest ideal să luptăm cu orțe unite și e va deveni realitate.

Pr. Prof. M. Șesan, după ce expune concepțiile antice despre pace relevă proverbul chinez: „Mai bine cincizeci de ani de tratative decît trei ani de război”. Lupta pentru pace nu e pacifism, ci angajarea tuturor forțelor pentru apărarea păcii. Iar dacă va fi nevoie vom ști apăra pacea și cu sacrificiul luptătorului care apără patria, așa cum au apărât-o Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare.

Pr. Prof. Gr. T. Marcu, după ce arată urmările nefaste ale celui de al doilea război mondial, spune: „Nu există om cinstit care să

nu dorească pacea și să nu lupte pentru ea. Vom birui pentru că suntem tari, pentru că suntem uniți”.

Pr. rector S. Vlad, după ce remarcă progresele științei și faptul că în Uniunea Sovietică și țările de democrație populară aceste progrese sunt puse în slujba vieții, pe când așitătorii la războiu vor să le pună în slujba morții, declară că profesorii și studenții Institutului Teologic Universitar din Sibiu sunt încadrați în marele front al luptătorilor pentru pace și vor continua lupta cu toate forțele lor pînă la capăt.

Prot. vicar ev. luth. Hermann (Sibiu), afirmă că Biserica este alături de popor și sprijină lupta pentru unificarea pașnică a Germaniei, pentru a împiedeca remilitarizarea Germaniei occidentale, pentru stabilirea unei păci trainice în lume. Biserica este pentru pacea și securitatea popoarelor și împotriva războiului. Trăiască pacea. Înainte pentru victoria păcii și fericirii.

Pr. Prot. N. Birsan (Or. Stalin), rememorând bombardamentele din războiul trecut și puștiile aduse de ele, zice că nu trebuiesc precupețite nici o clipă, nici o jertfă pentru biruința păcii asupra războiului. Noi slujitorii Dumnezeuului păcii — am luptat și vom lupta cu hotărîre pentru pace.

După încheierea discuțiilor, P. C. Consilier I. Vlad, citește următoarea

MOȚIUNE

1. In calitate de slujitori ai lui Dumnezeu și de cetățeni loiali ai patriei noastre Republica Populară Română, înfierăm războiul de agresiune și reafirmăm cu toată tăria hotărîrea noastră neclintită de a lupta pentru apărarea păcii, pînă la statornicia ei așezare în lume. Aceasta este calea de orientare și de acțiune pe care ne-o impune învățătura noastră de credință și grija pe care sîntem îndatorați s-o vădăm în toate împrejurările, față de mai binele vremelnic și veșnic al păstorilor noștri.

2. Bucuroși fiind de progresele cu totul remarcabile pe care știința și tehnica înaintată a veacului nostru, le-au făcut pe toate tărîmurile lor de activitate, ne exprimăm convingerea că aceste progrese pot și trebuie să fie puse exclusiv în slujba fericirii tuturor popoarelor și nu în serviciul nimicirii de bunuri și vieți omenești. Pentru care pricină, nu vom conțeni să binecuvîntăm și să sprijinim orice acțiune menită să zădărnicească folosirea acestor cuccuri în scopuri distructive.

3. Popoarele europene iubitoare de pace, în frunte cu Uniunea Sovietică, întrunite în conferința dela Moscova, pentru pace și securitate în Europa, au adus hotărîri de importanță istorică mondială, menite să oprească reînarmarea militaristilor revanșarzi din Germania occidentală, pusă la cale prin acordurile dela Londra și Paris și să asigure pacea dorită de toate popoarele lumii.

Această hotărîre corespunde în întregime năzuințelor ce ne însușesc ca apostoli ai păcii și dragostei dintre oameni și popoare. De aceea, declarăm că ne însușim întru totul hotărîrilor conferinței dela Moscova și ne angajăm să ne străduim întru cuvînt și faptă pentru izbîndirea lor integrală.

In cazul cînd totuși acordurile dela Londra și Paris, vor fi ratificate de guvernele occidentale — peste voința popoarelor — și prin aceasta pacea va fi primejduită, nu ne vom da în lături de a îndemna pe credincioșii noștri, să-și facă întreaga datorie, aducînd toate jertfele cerute de necesitățile de apărare a patriei și a păcii.

Data în Sibiu, la 20 Decembrie 1954.

NICOLAE

arhiepiscop și mitropolit

FR. MÜLLER

episcopul cultului ev. C. A. din R. P. R.

Predică despre Sf. Ioan Botezătorul și Mîntuitorul Iisus Hristos

Despre ce ași putea vorbi astăzi mai po-depărtat al istoriei biblice, acolo unde se înfil- trivt creștini iubii, decît să vorbesc despre Ioan nește Testamentul Vechiu cu Testamentul Nou, Botezătorul, luceafărul Testamentului Vechiu, cel parca văd deschizîndu-se înaintea ochilor mei su- mai mare și cel din urmă dintre proroci, care fletești o regiune încîntătoare, pe care prorocul face legătura de încopciere armonică între Tes- Avraam și nepotul său Lot, în liniștea lor pa- tamentul Vechiu și Testamentul Nou, și despre triarhală, și-au pascul nenumăratele lor turme de Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, Soarele cel ne- oi și capre,

pus, Lumină din lumină pururea vecuitoare, care ne-a adus învățătura evangheliei Testamentului Nou.

Dață imi adîncesc privirea în trecutul în-
~~~~~
Urmează iscăliturile reprezentanților celor-
lalte culte.

Moțiunea a fost primită cu aplauze prelungite.

L. P. S. nostru *Mitropolit Nicolae*, încheie Consfătuirea interconfesională, reamintind o declarație pe care L. P. S. Sa a făcut-o în 1925: „noi creștinii din diferite formațiuni bisericești suntem tari prin ceea ce ne unește și slabi în ceea ce ne desparte”. Astăzi am arătat că știm să ne unim și să ne închinăm toate forțele idealului măreț al păcii. De aceea Vă rog ca din această manifestare atît de impozantă să-mi dați voie să comunic dlui Președinte al Marei Adunări Naționale a R. P. R. și dlui Președinte al Consiliului de Miniștri, această importantă comunicare că noi toți suntem alături de popor și de Guvern în lupta pentru pace, pace care e condiția necesară a prosperității popoarelor și indivizilor și care a avut darul să solidarizeze în jurul ei toate inimile din țara noastră. Ne-am solidarizat și noi într-un singur gînd, într-un singur glas, într-o singură hotărîre pentru pace și pentru apărarea ei cu orice jertfă. Rugăm pe Domnul păcii să binecuvinteze unitatea de gînd și de simțire care s-a afirmat așa de strălucit în consfătuirea interconfesională de azi. Vom lupta — ca să se realizeze și prin noi un scop așa de mare ca biruința păcii. Sunt multe glasuri ce se aud azi, — dar nici unul nu e așa de îndreptățit ca glasul celor ce cer pacea. Azi — ne-am identificat cu glasul cel mare și sfînt al celor ce luptă pentru pace. Fiecare vom duce de aici îndatorirea de a milita cu toate puterile pentru pace și suntem siguri de biruință, pentru că Iisus Hristos, Impăratul păcii, e cu noi, pentru că luptăm alături de popoarele lumii.

L. P. S. mulțumește tuturor reprezentanților cultelor pentru solidaritatea ce au dovedit în cauza păcii. Eu cred că pacea va birui, că nu va fi război. Dar oricum ar evolua evenimentele, noi trebuie să fim hotărîți a ne face datoria față de patrie, față de popor, să rămînem alipiți de ceea ce am mărturisit și să fim solidari. Iar cînd va fi momentul și va fi nevoie, să trecem la fapte — oricare ar fi jertfele ce ni s-ar cere. Noi suntem convinși că dacă luptăm pentru scopuri înalte, Domnul este cu noi. Domnul ne va ajuta să ducem la biruință cauza păcii. Suntem hotărîți să luptăm fără șovăire pentru înfăptuirea păcii între popoare. Și vom merge înainte!

Corul studenților teologi cîntă: Imnul F. M. T. D. și un cîntec sovietic, („In port”).

Consfătuirea aceasta interconfesională — a fost o măreață manifestare a unității tuturor reprezentanților cultelor în lupta pentru pace și securitatea popoarelor. Cultele sunt alături de popor și de forțele păcii și își angajează toate forțele în sprijinirea cauzei păcii și a muncii pentru întărirea Patriei și apărarea ei.

de pătîr al istoriei biblice, acolo unde se înfil- nește Testamentul Vechiu cu Testamentul Nou, parca văd deschizîndu-se înaintea ochilor mei su- fletești o regiune încîntătoare, pe care prorocul Avraam și nepotul său Lot, în liniștea lor pa- triarhală, și-au pascul nenumăratele lor turme de oi și capre,

In fund se deschide o vale roditoare cu a- șezări omenești în jurul cărora crește chiparosul și mirsina. Grădini cu pomi roditori cu crengile îndoite de fructe. Vii cu struguri rumeni, cu bobul mare și transparent, din care viespi și albinele sug dulceața delicioasă. Lunci cu vite, slobozite la pășune, iar altele înhămate la muncile omenești se opintesc în juguri, ca să care povara grea spre casă. Lanuri cu grîu se mlădiază și-și leagănă spicele plecate de bobul sătul, printre care se vede cîte o floriceică albastră de cicoare, sau cîte o floare roșie de mazărice sălbatică.

In stînga și în dreapta coline tivite cu păduri, cu arbori stufoși, de unde stoluri de păsărele voioase zboară ciripind în jos spre vale, prinzînd în sbor cîte o musculiță sau fluturaș. Izvoare șerpuesc coborînd în murmur apa și vărsîndu-o în riulețe gălăgioase. O adiere de vînd pornind din umbra deasă a pădurii, aleargă preste florile din luncă înviorîndu-le.

Dață treci însă puțin mai departe aspectul se schimbă. Vegetația încetează deodată ca oprită de o graniță naturală, așezată aci dela urzire. Un contrast izbitor între două lumi. O mare de nisip își desgolește sînul care se întinde în depărtare și se pierde în mare. E pustia Iordanului. La început se văd cîteva pomi răzleși, cu crăcile rari, cu frunze și poame pipernicite. Ici colea cîte un scăieț, spine sau ciulin cu frunza pișcată și mîncată de lăcuste. Mai îndrăzneală pare a fi planta de cactus care intră ceva mai afund. Cu frunza groasă și ghimpoasă sugrumată pe un trunchiu buturos din cauza arșiței, adăpostește în ea faguri și roiuri de albine. Dar în curînd și aceasta încetează. Totul e pustiu. Ochiul nu mai înfilnește nimic ce l-ar delecta. Nici un izvor nu clipocește. Nici o fîntînă nu punctează locul. Nici o verdeață, nici o vietate nu se vede. Totul e mort. Cîte un strigăt de șacal flămînd spintecă liniștea întreruptă uneori, de mugetul vîntului rătăcitor care răscolește nisipul, adunîndu-l în moviile pe cari mine le mută în altă parte. Un aier fierbinte sufocant te izbește ca un suflu dela un cuptor aprins.

Dar stai! In scapăt se desprinde figura unui om. El vine spre noi. Un bărbat svelt cu fața aspră bătută de soare. Poartă cămașă cu peri de cămilă încinsă cu brîu de curea. Cine o fi? Un pustnic. E Ioan fiul preotului Zaharie din Ierusalim. A fost adus aici de tatăl său cînd era abia de jumătate de an, pentru a-l scăpa de urgia lui Irod, ucigătorul de prunci. Și pentru aceasta preotul Zaharie a luat cununa muceniciei. Aci în pustie în singurătate a crescut Ioan, în înfrînare, în meditații, în post și rugăciune, hrînindu-se cu miere și fructe sălbatică pînă la vîrsta de 30 de ani. Atunci simte în interiorul său un dor de ducă. Un glas dinlăuntru îl cheamă. E glasul dumnezeirii. Să lase pustia, să iese în lume, să vestească mărirea poporului Israel, prin ivirea luminii, vestită de bătrînul Simeon din Katamona. Și Ioan se duce la riul Iordan și botează oamenii adunați în jurul său, învățîndu-i și zicîndu-le „Pocăți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor” (Mat. 3, 2).

Și veneau la el și Fariseii și Saducheeii să se boteze. Dar el îi muștra zicîndu-le: „Pui de năpîrci, cine v-a arătat vouă să fugiți de minia cea viitoare? Faceți dar roduri vrednice de pocăință, că iață securea la rădăcina pomului zace. Tot pomul care nu face roadă bună, se taie și

Continuare în pag. 4

Anton Pan (1794-1854)

— 100 ani dela moartea lui —

Priveagul venit de departe, de peste Dunăre și-a iubit totuși cu patimă patria adoptivă și s-a trudit spre folosul ei, cum el însuși îndemna și pe alții: „... arătați-vă fii adevărați ai Patriei și lucrați cele spre folosul neamului”.

Pan, fire neastimpărată, fiul unui căldărar român din Bulgaria și al unei grecoace, ajunge corist bisericesc la Chișinău, paracliser în București, profesor la seminarul din Rîmnic-Vilcea, psalt la biserica Scheiu din Brașov și profesor de muzică la Seminarul central din București. Culegător de literatură populară orală și scrisă, Anton Pan, a scris enorm. Anton Pan a avut o tipografie proprie unde și-a tipărit numeroasele-i cărți. Prin cea mai mare parte a activității lui de compozitor bisericesc, poet epic și satiric, folclorist și editor, Pan a slujit progresul cultural și social al poporului. După încercările sfoase al Văcăreștilor, tot Anton Pan este cel dintâi care a folosit copios materialul folcloric ca sursă de inspirație pentru producții originale.

Anton Pan a trăit printre oamenii simpli dela oraș: mici negustori, meșesugari, chirigii, cirpaci, muncitori cu ziua. În multele lui peregrinări pe drumurile de țară, prin satele Munteniei, Albaniei și Moldovei, a cunoscut tratul greu al țărănimii obidite. Pentru oamenii aceștia a scris el și, chiar când le-a povestit snoave, fabule sau povești pe care și le amintea din copilăria lui petrecută pe alte meleaguri, a descris în versurile lui chipuri și a povestit întâmplări din viața din fiecare zi a cititorilor cărora li se adresa.

Dintre cele aproape o sută de cărți și broșuri pe care le-a scris și le-a tipărit vom cita pe cele mai de seamă și în ordine cronologică: Cîntări de stea (1822), Cîntări Liturgice, Versuri muzicești (pe care le-a cules și îndreptat), Poezii deosebite sau cîntece de lume (1831) în care a cules versuri din alți poeți, răspîndite pe la lăutari și altele compuse chiar de el; Indreptătorul bețivilor; Fabule și istorioare, apărute în mai multe edții.

În fabule Anton Pan pune așa de bine acțiunile omenești pe seama animalelor, încît parcă te-ar convinge că ele vorbesc și cugetă omenește. De pildă: „Pisicile și cotoiul” și „Vulpea și lupul” sunt deosebit de reușite. Acțiunile cuprinse în fabulele sale sunt omenești, acțiuni care sunt universale și de cînd e lumea. Alte cărți ale lui Anton Pan: Gramatica melodică, Poezii Populare (1846), Povestea vorbei sau proverburii, de prin lume adunate și iarăși în lume date. „Povestea vorbei”, care a apărut în mai multe edții, e iarăși una din cărțile de seamă ale lui Pan.

Tot A. Pan a scris Înțeleptul Arghir și Anadam (în versuri), Spitalul amorului (1850), O țezătoare la țară sau povestea lui Moș Albu, Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogea, scrisă în versuri pline de umor și spirit.

Pan a mai scris și alte multe cărți religioase, calendare, muzică, despre bețivi, etc.

Anton Pan s-a interesat de difuzarea mai largă a scrisului tipărit și a asigurat pătrunderea foarte adîncă în popor a unor cărți ieftine, ușor de citit, scrise simplu și pe gustul maselor populare. Cărțile și broșurile lui, de tipărirea cărora s-a îngrijit el însuși, cu mari greutăți, și sacrificii, au fost, pentru multe generații atrăgătoare și instructive bucoavne.

După un veac dela crearea ei, opera lui Anton Pan este vie și durabilă. Opera lui Pan este instructivă și desfătătoare pentru toate vîrstele, atît pentru tîneret, cit și pentru oameni în vîrstă.

Iată deci suficiente motive pentru care acum, cînd comemorăm o sută de ani dela

Predică despre Sfîntul Ioan Botezătorul și Mintuitorul Iisus Hristos

Urmare din pag. 3

în foc se aruncă” (Luca 3, 7-9). Și au venit la Ioan și preoți și levii să-l întrebă: „tu ești Hristos”. El a mărturisit!... nu sunt eu Hristos (Ioan 1 25)? El a răspuns: „Eu vă botez cu apă spre pocăință, iar cel ce vine după mine, mai tare decît mine este, căruia eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțămîntelor lui, acela vă va boteza pe voi ce Duhul sfînt și cu foc” (Mat. 3, 11).

Ioan mărturisia de lumină și lumina în lumea și lumea pe dînsa nu o a cunoscut (Ioan 1, 10). Și lumina din lumină, fiul teslarului Iosif din Nazaret, după ce a împlinit vîrsta de 30 de ani și a învins ispita Satanei din pustie, unde a petrecut în post și rugăciune, a venit la riul Iordan să se boteze dela Ioan. Ioan văzîndu-l a întins mîna spre el și a zis: „Iată mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). Iisus a zis: „Ioane botează-mă”, Ioan a răspuns: „Eu am trebuință a mă boteza de Tine și Tu vii la mine”? Iisus a zis: „Lasă Ioane că așa este voia Tatălui meu din cer ca să împlinim toată dreptatea”. Ioan l-a botezat.

Ce minune! Iisus care este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, se pleacă robului Ioan, ca să se împlinească prorocia preotului Zaharia, făcută la botezul pruncului său Ioan, „că Dumnezeu a făcut răscumpărare poporului său” (Luca 1, 68) și lumina din lumină, soarele cel neapus se pleacă înaintea luceafărului Testamentului Vechiu, ca să arate că n-a venit să strice legea, ci să o împlinească. Apoi Iisus le risipește și îndoiala unora ce o aveau asupra lui Ioan zicîndu-le: „Ce ați venit... să vedeți, trestie clătînată de vînt? sau om îmbrăcat în haine moi? Cei ce poartă haine moi petrec în palatele împărătești! sau prooroc? Adevăr zic vouă și mai mult decît prooroc. Nu s-a sculat între cei născuți din muieri mai mare decît Ioan Botezătorul” (Mat. 2, 7-11).

Iubiți credincioși!

O eră nouă se începe. O nouă concepție despre viață. Zorile unei lumi noi se ivesc. Iisus întărit cu botezul lui Ioan pleacă să-și înceapă misiunea. Se oprește la Marea Galileii. O corabie de pescari se leagănă ușor pe valuri, ancorată aproape de mal. Bătrînul Iona își dregea mrejea, iar fiii lui Simon și Andrei, încearcă u-neltele dacă sunt bune spre vîinare. Slobod lopețile în apă și le scot, iar apa se scurge de pe ele în mare clipocind.

Mai încolo altă corabie, iar valul mării scobește în mal: Huluci, huluci. Soarele ca un reflector urias, poleia cu argint întreaga întindere de ape, iar Zevedei cu mîini nodoroase aplecate spre năvod, privea la jocul apelor în care și pusese toată nădejdea.

Iisus le zise: „Veniiți după Mine și vă voi face vinători de oameni” (Marcu 1, 17)! Și îndată Simon și Andrei lasă pe bătrînul lor tată și merg după dînsul. Vin și Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei. Se adaugă și Toma și Matei, Filip și Vartolomei și ceilalți în număr de 12, din Cana, Vitsaida, Capernaum, Iscariot și alte localități devenite istorice. Cu acești 12 Iisus a biruit lumea, lăfînd credința nouă în care iubirea este legea supremă. „Să iubești pe Domnul Dumnezeu

moartea lui Anton Pan, se cuvîne a-l prețui strădaniile. Biserica îl este recunoscătoare pentru meritele lui în muzica bisericească — iar Biserica ardeleană îl prăznuiește nu numai pentru că a fost o vreme în Scheiu Brașovului și a tipărit o carte la Sibiu, dar și pentru că Liturgia lui A. Pan a devenit populară, fiind accesibilă credincioșilor.

Pr. Chiril Pistru

zeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău ca însuși pe tine” (Luca 10, 27).

Inlocuiește legea cea veche a talionului: „Ochiu pentru ochi, dinte pentru dinte” prin iertare.

Mingăie pe cei suferinzi și oprimați prin predica de pe munte a celor nouă fericiri.

De însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7, 37) zice El și predică Evanghelia mîntuirii prin pilde și asemănări ușoare, luate din ocupațiunea lor zilnică, cu lucrătorii viei, cu pilda smochinului fără rod, cu pilda talanților, a neghinei, a secerătorilor și alte, cari făgăduiesc răsplata faptelor rele și bune, cu focul gheniei și împărăția cerurilor.

„Veniiți la Mine toți cei osteniți și însărcinați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28), zice El și vindecă orbii din naștere, schiopii, surzii, ciungii, paralizicii și leproșii, trimițîndu-i să se arete preoților și îndemnîndu-i mereu la rugăciune, smerenie și fapte bune.

Luați jugul Meu, că este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11 29-30), spune El și satură sufletește mulțimea însetată de cuvîntul Lui, dar satură și trupește cu 5 pîini și doi pești miile de oameni în pustie (Luca 9, 17).

Întărește și trimite la propoveduire pe apostoli zicîndu-le „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea” (Marcu 16, 15), botezîndu-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sf. Duh” (Matei 28, 19). Iar cînd apostolii au întîlnit pe Ioan Botezătorul și i-au spus lui Iisus: „Doamne am întîlnit pe oarecine scoțînd dracii în numele Tău și l-am oprit că nu vine după noi”, Iisus le-a zis: „Lăsați-l pe el, nu-l opriți, căci celce nu este împotriva noastră, cu noi este” (Luca 2, 50).

Dar o predică, iubitorilor, ori cît am întinde-o nu poate arăta pe Iisus în plînatatea lui.

Dacă însă vom face o comparație între Ioan Botezătorul și Iisus Hristos, vom găsi multe puncte asemănătoare.

Ambii au fugit de sabia ucigătoare a lui Irod, unul în Egipt, altul în pustie, fiind ambii păziți de Pronia cerească, pentru a-și împlini misiunea pentru care au fost aleși din pîntecele maicii lor.

Ambii și-au început propoveduirea la etatea de 30 ani, după ce mai înainte s-au pregătii în pustie prin meditații, post și rugăciune.

Ambii au fost pilda smereniei, dar la fel de curagioși, buni cu cei buni, neînduplecați cu cei răi, muștrîndu-i oricine ar fi fost ei.

Ambii plăcuți la vedere, înalți și svelți. Unul cu părul și barba neagră, ca maslina coaptă iar celălalt cu părul și barba aurie ca spicul copt. Unul cu ochii negrii cum sunt cărbunii stînși din cari țîșneau două scînteii aprinse, iar celălalt cu ochii albaștri ca seninul, din cari emană iubirea, blîndețea, dreptatea și respectul.

Ambii și-au jertfit viața pentru binele omeneirii, unul tăiat de sabie, celălalt pironit pe cruce.

Ei să ne fie pildă și îndemn de purtare în viață și să-i rugăm:

„Sfînte Ioane Proorocule și Mergătorule înainte al venirii lui Hristos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Iar tu Iisuse Hristoase, carele ești Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dă-ne liniște și pace. Apără-ne de foc, de sabie, și de război.

Dă-ne pîinea cea de toate zilele și toate cele de trebuință.

Apără-ne de ispită căci ea a fost pricina pierzării strămoșilor noștri, cari au fost izgoniți din grădina Raiului de îngerul cel cu sabia cu străluciri de foc.

Cînd riuri de gînduri rele dau năvală la poarta inimii noastre dă-ne putere să le zăvorîm intrarea, încît infrînte ca de o stîncă întărită de Tine, să-și întoarcă undele înapoi pe căile necunoscute pe cari au și venit. Iar ființa noastră să fie străbătută numai de gînduri curate, cari să strălucească ca niște pietri nestemate și să strigăm pururea: Slavă Ție, Doamne, Slavă Țiel

Preot Ioan I. Muntiu